

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput VI. De Apostolica paupertate Sponsæ Christi Sor. Joannæ à Jesu
Maria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

CAPUT VI.

De Apostolica paupertate sponse Christi Sor. Joannæ à JESU MARIA RLA.

PAUPERIAS voluntaria est perfectionis decor, vitæque Religiosæ splendor. Quanti sacer sponsus virtutem hanc in sponsa sua faciat, egregie in Cantico Cantic. indicavit, dum non habitâ temporis alieni ratione, aliquando per noctis conticinium, advenit ad invisendam sponsam suam. Singularis ejus benevolentia & ingens amicitia verbis exprimi sæ nequit. Amantissimis eam, quod amantiores redderet, alloquebatur verbis, ut sequitur; *Cantic. 5. sponsa mea, amica mea, columba mea, immaculata mea.* Quis verò non obstupescat? Dum illa deorsum tendit ad eum excipientem, inde ille se subducit. Culpamputanda erat sponsæ. Veniente quippe ad eam visendam benevolentiamque exhibendam sponso, sponsa nuda fuerat, ideoque ut condecorer sponsum deorsum delata exciperet, se prius vestire calceosque pedibus induere voluit. Sponsus porro ut sponsam suam bene convestitam calceamentisque provitam vidit, eandem deseruit. Ratio, inquit D. Hieron. in *Reg. mon. c. 3.* est, quod quilibet similem sibi querit amatque. Quoniam igitur sacer sponsus totus pauper erat, imò nudus natus atque mortuus est, eam obrem amat queritque talem duntaxat sponsam, quæ illi in paupertate consimilis, temporaneisq; rebus omnino sit nudata. Disciplina hujus instituta mature

admodum cordi sponse sue impressit DEUS, Joannæque eis imbuta, tam celeriter ad perfectionem est progressa, ut ea in virtute præmaturus licet perfectus tamen undiq; patrus fuerit. Vix in anima ejus lumen rationis oculum fuerat, & jam ad virtutem hanc adeo extremè propendebat, ut omnia mendicabula in oculis penetralibusque cordis ferret; tantaque Christi sponsa in veneratione illa semper habuit ut profundâ corporis demissione ea revereretur, si quando fortè oculis offerrentur. Denique à Juventute sua tandem obtinendæ hujus virtutis gratia DEUM instantissime fatigavit, donec fidelis ejus affectatrix assequeretur, ut ipsa una cum Parentibus in egenorum classem redigeretur. Nullus unquam pignoratius mundo Euclio incubus opus, ita temporales sitivit divitias, atque Apostolica hæc Virgo paupertatem adamavit.

Ab eo tempore quo Cœnobio illata est, virtutem hanc in se longè demonstravit purius quam aurum è fornace, quippe quam divinus sponsus in singulas horas ad cultum virtutis istius hortaretur. Inter alia tamen hortamenta, binâ potissimum vice virtutem hanc altè cordi ejus impressit. Primò eum Sor. Joanna Orationi aliquando dedita esset, divinam intuebatur Majestatem atque ad latus ejus S. P. Franciscum, in lacero maleq; sarcto valde habitu. Ambo illi profundè ad cor loquebantur, ut tanquam germana filia seraphicum suum Patrem in paupertate imitetur. Alterâ vice venit, dū in choro inferiore altaribus invisendis occuparetur, advenerat ad

D d d 3 fer-

Quanti
inperias
voluntaria
quantique
DEUS
eam faciat.

Pauperas
querit a-
matque
pauper
Christus.

Christus
Joannam
ad pauper-
tatis amo-
rem varie
incitat.

ferreos inferioris Chori cancellos, spectabili venustate juvenis, erat Sor. Joanna tunc videndi usu orbata, sed aperuit illi oculos DEUS, atque sic conspexit, quod prædictus juvenis apud se confisteret, qui etiam suavi blandoque inprimodum aspectu cor ei rapuerat. Vestis ejus erat valde lacera ac pauper, perque fissuras Virginea ejus purissimi nitoris caro apparebat. Agnovit illic Sor. Joanna, divinum hunc sponsum suum esse. Ut verò eum ita propè nudum, maleque tectum in tam vili lacerna conspexit, tota ejus anima emollita fuit. Adhæc totus ei tum Zelus amorque paupertatis altè impressus inerat, ut toto Religiosi statûs vitæ tempore, nullum alium in Cella sua ornatum habuerit, præterquam acutis angulis Crucem ferream 33 librarum pondo, ad suas exercitationes cum ea peragendas. Erat quidem famula D. quod colorem materiamque attinet, vestitu aliis Cœnobij sororibus haud dispar, semper tamen grosso paupere, petiatoque indumenti genere utebatur, una quidem ex parte Confororibus suis conformem se vestitu exhibendi animo, alterâ verò sponsum suum Christum

*Cella ejus
ornatus
quis quali!*

et vestitus.

JESUM in paupertate ac nuditate imitandi. Nobile istud exemplar heu! quædam Monialium neutiquam sequuntur, uti D. Bern. inquit, quæ in vestitu non quærunt corpus contegere, sed excolere ac exornare. Sanè pudor est ingens, quòd Monialis in Claustro majorem nonnunquam curam ageret ornatu corporis, quam aliquam sæculo luxui dedita fastuque umens mulier, quodque sacra Virgo lus studeat vestitu corpus ornare,

quam animam virtutibus condecorare. Si Spiritus sanctus usque adeò damnat luxum fastumque in mulieribus mundanis, quid non faciet sponsæ Christo dicatæ? Quid oro cogitat ejusmodi Monialis? ait D. Cyprian. de habitu Virg. Cogitat fortè talem temeritatem impunitum iri? Frustra est cum obtendere nititur, quod honesta sit, nec ad complacendum hominibus se ornet comatque. Tam sollicita illa vanitas sola sat est, quòd in perpetua DEI offensa vivatur. Profanis ejusmodi actionibus curi que dedunt sese, inquit D. Bernard. dedunt sese quædam sacre Virgines, aliæ ut suum corpus, aliæ ut Cellam exornent. Non ineptæ istiusmodi Monialibus obtrudi queat illud, quod D. Basil. cuiuspiam magno Senatori improperavit, qui senatoria quidem Subellia, deseruit, Monachusque effectus est, nonnullos tamen census redditusque ac suppellectilem reservavit, ita ut eo apparatu Monachus, quo senator prodiret, commodiusque jam viveret, quam in seculari conditione. Præmemoratus D. Basil. apud Cassian. lib. 7. c. 19. errorem illi sequentibus verbis exprobravit, Senatoris tu quidem locum deseruisti, animo ut Monachus fieres, sed neque Monachus es, quippe qui primum quidem perdideris, alterum verò assecutus non sis. Senatorem exuisti, Monachum non induisti. Exprobrari hoc idem non immerito posset illis Virginibus, quæ quidem in magnas evadendi Dominas in mundo, spem deposuere ut Religiosæ sanctimoniales fierent, in Cœnobio verò neutrum sunt: neque magnæ quippe

cultus corporis suum de Religiosi datur.

Religiosi commodi sectantes, nec seculares sunt nisi Monachi.

quippe sunt dominæ, dum juxta conditionem Claustralium nihil sunt aliud quàm pauperes humilesque Moniales, nec etiam pauperes humilesque sunt Moniales, dum secum agi sibi que serviri perinde cupiunt, ac si essent magnæ Dominæ. Perfacile paucisque gravis error iste emendaretur, si summum suum sponsum imitandi desiderio, nuditate paupertateque ejus speculi ac exemplaris vice uti vellet, uti hæc sponsa Christi Joanna fecit, atque ea in te illis præluxit. Zelus hic paupertatis, qui in ejus corde exarserat, multò etiam luxit luculentius ad flammam incensæ illius Charitatis. Charitas ista nunquam non eam perurgebat ad subveniendum necessitatibus proximi, è contrario impellebatur paupertatis amore ad nihil habendum, imò nec id, quod alioquin ad necessitatem suam requireretur. Potuit illa tamen singulari dextera usque, & desiderio dandi & nihil habendi satisfacere, dum scilicet & nihil ei suppeteret quod erogaret, & erogaret, quo ipsa mereretur. Sequentia duo facta utrumque hoc abundè testatum facient. Cùm aliquando Sor. Joanna gravibus morbis pressa ob ingentem corporis imbecillitatem interiorem tunicam gelaret sub habitu, venit una quædam sanctimonialium in Cellam ejus & ait: Huc memittit Antistita, ut interulam tuam, pauperis cujusdam famina cessuram usibus, tradas. Depo- nit actutum sponsa D. eam de corpore, Monialisque in manus consignat; non longè post Joanna Abbatissæ cōspectui sit obvia, eique se insinuat di-

cens: Reverendissima Mater, jam ego interiorem illam vestem tradidi, ut Reverentia tua mihi præceperat. Quam interiorem vestem? reponit Abbatissa. Illam ait Sor. Joanna, quam per illam & illam sacram Virginem auferri à me jussisti. Egone? Iterum inquit Antistita, nunquam ad te ullam misi. Vestis illa semper est habenda, semperne tualis elargieris, quò ipsa indiges? Reverendissima Mater respondet Joanna, cùm mihi dicitur te id præcepisse, quid ultra cogitandum dicendumvè mihi restat? Negligere Obedientiam debeo, & quidem in opere Charitatis? Neutiquam sanè, ait Abbatissa, sed ego nihil ejusmodi mandavi, neque ulla Cœnobij Virginum id asseverare queat. Magnam istud famulæ D. peperit sollicitudinem, cæpitque formidine pulsari, ne fortè in hoc dolus quispiam diaboli latitaret. Verùm Gloriosa Virgo S. Catharina Senensis, brevè eam ab anxietate ill. liberavit. Apparuit S. hæc Virgo S. Joannæ eadem nocte, aitque ad eam sollicita sis: ego illa fui, quæ à interiorem vestem postulavi, pro quada. a valde paupere egenteque famina.

Alià quadam vice dum in Choro inferiori erat, accessit ad Cancellos pauper famina cum infantulo in brachiis. Insinuat se apud Sor. Joannam & ait: Audi me sacra Virgo, libetne intuitu DEI charitatem eam præstare, mihi que velum obvelando capiti meo largiri: meum quippe vendidi ad sustentandum hunc parvulum. Respondit continuò ad miserationem flexa Domini Ancilla. Etiam amica mea; suumque cum dicto flammæ

Sancti etiam à Joannâ pro indigentibus elemosynam petunt.

Epis. DEI Mater.

Et nihil habere & necessitatē patientibus subvenire potest solers dexte: q. e. Religiosus

animum capiti detractum, summa cum animi voluptate feminæ tradidit. suscepit illud pauperula illa mulier, non sine maxima grati animi testificatione unaque cum parvulo suo videri desit. Dum igitur Sor. Joanna nocturno tempore in Cella sua devotione dedisset, adventit in trō Christus D. cum sanctissima Matre sua, duoque Angeli comites: Attulere hi supramodum elegans flammeum; quoque Christus D. sequentibus allocutus flammeum, inquit, istud filia mea imponite. Obrexit illa Matris meæ caput, volo nunc ego etiam isto caput ejus contegere. Colligitur ex hoc liquidò nobilem hanc Eleemosynæ largitionem Monastica paupertati nequaquam adversari, nam alioquin minimè id probaret DEUS, cum tamen jam hic videamus, quod se gratum pro ea exhibuerit, Sancti illi, qui aliàs Majestatem ejus in paupertate tam eximie sunt consecreti, ejusmodi res non erogassent. Quis mortalium paupertati tantopere, tamque perfectè deditus fuit, atque Seraphicus P. Franciscus? Majoremne unquam Apostolicamque magis paupertatem spectavit hic Orbis, quam illius fuit? Si tamen DEI intuitu ab eo Eleemosyna peteretur, continere se haud potuit, quin propria sua indumenta largiretur, quantumcunque etiam superiores id ei prohibere conarentur. Fortè Charitatis hoc opus adversabatur Zelo illi, quem S. P. gerebat erga paupertatem? Minimè gentium. Ambæ potius è contrâ hæ virtutes tam bellè conveniebant, ut altera alterius actu & exercitio augeretur; estque sole meridiano clariùs,

quod is qui ut egenum convelliat, ex charitate seipsum expoliat, necessariò pauperior fiat. Nostra Sor. Joanna tanquam germana perfectæque (ui S. Seraphici Patris Filia, igneum illius ardentissimæ Charitatis spiritum ex asse hæreditavit, ideoque nihil eis, qui DEI nomine interposito quidpiam ab ea petebant negare poterat. Suppetebat equidem nihil, præ magna paupertate, quod largiretur; dabat tamen quod ipsimet necessarium erat, nimirum ut tantò esset pauperior. Nudavit se cunctis quæ habuit, eò animo videlicet, ut sic nuda charitati evaderet conformior.

Non sunt reprehendenda ejusce modi munera ac largitiones in Sacris Virginibus, si cum recta ratione, consilio licentiaque spiritualis Patris aut Præsidis fiant, alia verò confectio-
num saccharatarum consimiliumque dulciorum dona, quæ absque necessitate gravique causa erogantur, meritò acri pænæ subiei oportet. Tales Virgines, ait D. Basilus, perinde agunt ac Regina quæpiam, quæ in servum à pedibus oculos conjecit, bonisque ac opibus Regij sponsi sui ejusmodi ambulationem pedissequum donat. Fortè una quæpiam ejus farinae dicet ò Domine, nulli ego do aliquid eò quòd eum amem, sed quia ille mihi dat, aut solum ut ab eo mihi aliquid detur, vel utriusque etiam hujus causa. O perbellum oppidò laqueum, ac mellitissimam fraudem. Venum dare, non est dare, sed auferre, quia non est aliud, quàm dare mortem & vitam tollere. In hunc verò modum donant viri muliebri sexus. At quid necessè habent sanctimonia-
les

*Largiri in-
argentibus,
quibus ipse
egreas, an
Religiosa
paupertati
adversetur.*

les cum ejuscemodi agere? D. Hieronimus talem ex hoc infert conclusionem. Si secularis quæpiam Virgo, ait ille, suæ deponationis die suimet ipsius obliviscitur, omnemque sui curam providentiæ sponi sui credit, quanto magis id ipsum desponsæ Christo JESU Virgini faciendū est? Adjungit porro his etiam nolle ejus Majestatem, ut sponi suæ abundant superfluis, sed nec velie ut eis desint necessaria. Eam obrem sanctimoniales ex necessitate virtutem faciant velim, & cum virtute sufficientiam reperient.

CAPUT VII.

De Angelica Castitate Sor. Joannæ à JESU MARIA.

PUrrissima Castitatis virtus propria dos est sponi DEI. Dum nimirum juxta assertum sacræ sponi in *Cant. Cant. 2. v. 1.* Divinus sponus vivit, degit, deliciaturque sola inter candida lilia, hoc est in solis puris Virginibus. Causa hujus est liquida & patens, quod nimirum mutuò desponsi similes admodum sint oporteat, posteaquam sponsale fœdus inire, atque eâ ratione ambo sint unum. Nec reperiri potest ulla inter duos unio, qui è diametro sibi adversantur, sed ubi utriusque unitur voluntas, ad quod proculdubio morum uniformitas requiritur. Quia ergo DEUS puritas ipsa est, vult ut sponsa sua pariter sit pura. Hac de causa DEUS sponsam suam Sor. Joannam à JESU MARIA adeò maturè ab omni nayo ac labe impudiciæ servavit, ut octavo ejus ætatis anno per An-

gelos suos mirabili zona puritatis eam præcingi jussit. Cœlestis hujus auxilij singularisque gratiæ præsidio Christi Sponsa ab omni connata affectionis sensu, impurisque cogitationibus adeò immunis vixit, ut nihil eorum unquam per se sentiret, perinde atque si Angelus esset in spiritu, sic textus habet, fortè legendum in carne. Non quidem quasi hoc in puncto castissimæ Christi sponi defuerint certamina, sed certamen id aliud non erat, quàm plura semper in pudicitæ templo trophæa erigere. Quid Sor. Joannæ non egit, ut virtutem hanc servaret ac tueretur? In tenera ætate dum formæ illius decus celebraretur, ignito ferro vultum perussit. Occasionem omnem quâ conspiceretur, nunquam non velut ignem flammæque Ancilla Domini vitavit. Jejunijs crebrisque flagellationibus cruentis castigavit ex cruciavitque corpus, ut eò pacto omnem ei lasciviendi ansam subtraheret. Denique tam multas nobilesque in propugnanda hac virtute de hoste Sor. Joannæ retulit victorias, ut ad eam remunerandam Regina puritatis MARIA, pretiosissimam illam coronâ decorarit. Dum nimirum illa noctu esset in Choro, apparuit ei Sanctissima Virgo MARIA, coronam quandam gestans manu; erat hæc corona splendore non ac magnifico non absimilis corollæ illi, quæ olim in Cœlo pulchre reulo ex duodecim stellis composita apparuit. Conjecerat Maternos oculos suos in filiam suam Joannam MARIA, aitque illi; Filia mea, Coronam hanc tibi offero nomine dilecti Filii mei, ob servatam toto vitæ tuæ tempore pu-

Sūmo studio Castitatem tuam tuamque ob rem coronam splendidam donatur à SS. V. MARIA.

E e e